

Keturi prakeiksmi

Kartą išaušo diena, kuriai buvo ruošiasi 100 metų. Keturi miestai kentėjo nuo prakeiksmo, o kad jis būtų panaikintas, kas 100 metų buvo rengiamos varžybos, kuriose keturi valdovai kovojo dėl savo gyvybių.

Legenda pasakoja, kad karalius, kadaise skurdžiai gyvenęs kaip bažnyčios prižiūrėtojas, apsilankė pas raganą. Ragana suteikė jam turtą ir pasididžiavimo, bet mainais jis norėjo tapti Liubeko valdovu. Karalius iš karto pabėgo iš pasakojimo. Tačiau ragana keturiems miestams uždėjo prakeiksmą. Karalius maldavo raganos panaikinti prakeiksmą, bet ragana jam atsakė: Bet burtininkas atsakė: „Būdamas tavimi, būčiau atsargus su Liubeko raugintais agurkais, nes jei juos valgysi, pats tapsi raugintu agurku“. O Rygoje nedėvėk žalios spalvos drabužių, kitaip pavirsi rupūže. Taline nerekomenduočiau pirštu liesti vandens, nes kitaip tiesiog išgaruosite, o Vysmare naktį nežiūrėkite į žvaigždėtą dangų, nes kitaip jums į galvą trenks mėnulis. Kaip paguoda, kas 100 metų vyksta varžybos, kuriose keturi valdovai kovoja dėl savo gyvybės, kad sulaužytų prakeiksmą. Tik geriausias iš geriausių laimės savo miestą be prakeiksmo“.

Po to niekas nebematė nei karaliaus, nei raganos.

Vėl praėjo 100 metų ir atėjo diena, kai keturi valdovai - Priitas, Tōnis, Mārt ir Vidrikas - susirinko mugės viduryje. Stebėti šio jėgos pasirodymo atėjo ir valstiečiai, ir pirkliai. Vyras dryžuotomis kelnėmis ir languotais marškiniais išėjo iš už druskos klodo ir pasakė: „Kas pirmas nuplauks laivu iš Liubeko į Rygą, tas laimės.“

Valdovai įsibėgėję puolė į valtį ir tuoj pat išplaukė. Priidui prireikė šiek tiek daugiau laiko, nes jis prabėgo pro starto valtį.

Kai jie plaukė tris dienas, piratai juos pastebėjo ir užpuolė jų valtį. Piratai užgrobė Priidu, Tōnis ir Mārd valtį. Vidrikui pavyko išsigelbėti, išsaugojus gyvybę, ir netrukus Rygą ėmė švytėti.

Uostamiestyje jis pamatė karalių iš legendos, sėdintį prie stalo ir geriantį arbatą. Priėjęs Vidrikas atrodė taip, tarsi būtų ką tik grįžęs iš karo. Jis ėmė džiūgauti ir tarė: „Negaliu patikėti, kad mano miestas bus laisvas nuo šio prakeiksmo“. Karalius kosčiojo ir ėmė garsiai juoktis. Vidrikas paklausė: Vidrikas paklausė: „Kas čia juokingo?“ Karalius atsakė: Vidrikas atsakė: „Klausyk, tiesa ta, kad jokio prakeiksmo nėra. Juokas tas, kad prakeiksmas nėra tiesa.“

Vidrikas pravėrė burną. „Ar tu juokauji? Aš kovojau dėl savo gyvybės“.

Karalius ištarė: „Dabar tu perdedi. Tu net nežinai, ką reiškia kovoti už savo gyvybę, bet eime“.

Vidrikas supykto ir paliko karalių ten, kalno viršūnėje.

Legenda byloja, kad jis niekada nenusileido nuo tos kalvos viršūnės.

Išversta su DeepL.com (Pro versija)